

Lóláb

2012 március 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Idén nem ünnepel március 15-én a Sajtószakszervezet – jelentette be hivatalosan az érdekképviselő elnöksége. Mint az honlapjukon olvasható, azért nem, mert „jelenleg nincsenek meg a feltételek a sajtónap méltó megünneplésére”.

És azért nincsenek meg, mert „a szakmai ünnep megtartása szakmai büszkeséget is feltételez, márpedig ennek ma kevés alapja lehet”. A Sajtószakszervezet tehát úgy döntött, hogy „fennállása során először nem szervez, nem tart ünnepséget a magyar sajtó napján”.

Még mielőtt valaki azon kapná magát tényleg, hogy vajon mi a szösz az a Sajtószakszervezet, felhívom a figyelmét arra, hogy az újságírók közül sem igazán tudják sokan, mi is az. Ugyanakkor hiába ismerik kevesen, nem kis dologról van szó. Hiszen ez a tulajdonképpen ismeretlen és súlytalan intézmény nagy ügyeket tűzött a zászlajára, az újságírók érdekvédelmének keresztül a sajtó- és a szólásszabadság kiteljesedéséért robotol. S ugyan tekintélyét a híre és a teljesítménye nem jelzi, az sokat elárul róla, hogy tagságát 1 elnök, 1 ügyvezető társelnök, még 1 társelnök, 8 elnökségi tag, 3 elnökségi póttag, 1 felügyelőbizottsági elnök, 2 felügyelőbizottsági tag és 2 felügyelőbizottsági póttag, valamint 37 választmányi tag vezeti.

Az érdekképviselőt köntösét viselő? Sajtószakszervezetnek leginkább balliberális politikai kötődései vannak, ezért nehezen képes tájékozódni és dönteni elfogulatlanul. Ennek ellenére a szakszervezetek általános szerepe tükröződik az alapszabályából. Ebben ugyanis az áll, hogy „a Sajtószakszervezet mint szakmai érdekvédelmi szervezet illetékes valamennyi kérdésben, amely a sajtó területén foglalkoztatott újságírók, szerkesztői alkalmazottak, kiadói, hírgyűnősségi és intézményi dolgozók jogait, élet- és munkakörülményeit érinti. Minden fórumon az érdekeltekkel közösen fellépve, illetőleg nevükben közvetlenül vagy megbízottjai útján képviseli tagjainak érdekeit”. Nagy kérdés tehát, hogy ha mindezt az alapszabályában rögzíti, akkor miért nem teszi. Mert a március 15-re kiadott nyilatkozata és a magatartása épp ezeknek az ellenkezőjét mutatja.

Mert ha az érdekvédelmet komolyan venné, akkor vajon hogyan állíthatja, hogy a szakma ünnepén kevés alapja van a szakmai büszkeségnek? S mielőtt lebunkózta a szakmát, a sok elnökségi ember közül valaki elgondolkodott-e azon, hogy világnézetétől függetlenül vajon hány újságírót sértenek végig ezek a méltatlan mondatok? Vagy azon, hogy hány munkaadónak adhatnak érvet a kezébe, hogy ha már a Sajtószakszervezet is így vélekedik a szakmáról, akkor miért pont vegye az újságírót, a munkavállalói érdekeit komolyan?

Szóval egy sajtószakszervezetnek Magyarországon épp március 15-én kellene büszkének lennie a szakmára. Minden évben és kivétel nélkül. A 168 Órában, a Demokratában, az Élet és Irodalomban, a Heti Válaszban, a Népszavában és a Magyar Hírlapban, a Népszabadságban és a Magyar Nemzetben, az ATV-ben és a Hír TV-ben, a Klubrádióban, a Lánchíd vagy az Info Rádióban, az országos és a helyi, a köz- és a kereskedelmi médiában, a napi, heti és havonta megjelenő lapokban dolgozó újságírókra.

Ehhez persze ennek a Sajtószakszervezetnek függetlennek kellene lennie. Na, nem az újságíróktól, hanem a pártpolitikától. Azaz március 15-ét nem arra kellene felhasználnia, hogy borsot törjön a jobboldali kormány orra alá, hanem arra, hogy ünnepelje az újságírót, az újságírást. Mert amíg nem ezt teszi, addig nem felel meg az érdekképviselőnek alapvető szakmai követelményeinek. Addig viszont inkább duguljon el!

D.Horváth Gábor - mno.hu

Ajánló